

толкова повече твоя противникъ ще бжде примирителенъ. А кога мъдростъта и любовта ще се възцарятъ въ човѣшкото сърце, кога царството Божие ще се настани вътре въ насъ?

На улицата бѣсни викове се носѣха. Единъ следъ другъ удари отъ брадви се слагаха върху нашата порта. Ругания, псувни по нашъ адресъ ги придружаваха. Заканитѣ всѣваха въ душитѣ ни безуменъ страхъ. Портата, изкована отъ дебели талпи, треперѣше, стенѣше, скърцаше, но не се подаваше, упорствуваше и стоеше. Още нѣколко удари, обаче, съпротивата ѝ щѣше да се сломи.

Нѣкакъвъ новъ трѣсъкъ и викъ ненадейно се прибавиха на улицата предъ нашата къща и ударитѣ върху портата спрѣха. Тропотъ отъ конски копита, звѣкъ отъ сабли, щракане отъ затвори на пушки, гърмежи, боричкане и луда крамола ние доухме. Следъ нѣколко минути на улицата съвсемъ нечаяно глъчката утихна, гробно безмълвие настана. Станъта се пропилѣ въ разни посоки.

Ние не смѣхме да си отдѣхнемъ. Дали това не бѣше хитъръ планъ за ново нападение! Мина половинъ часъ. Никой не наруши отново тишината. Презъ плетове и низки прегради едва доловимъ шепотъ между съседи се разнесе като отъ листата на трепетлика. Всѣкой спотаено питаше, що стана, де се дѣна башибозука? Тая нощъ ли ще колятъ? Скоро ли ще почнатъ, късно ли? Всѣкой намираше това за неминуемо. Никой не мислѣше, че може отъ нѣкжде спасение да дойде. И откъде ли можеше? Никому въ душата надежда не се вестяваше, свѣтлина не блѣсваше. Руситѣ бѣха още далече. Комитскитѣ чети за голѣмо предприятие не бѣха достатъчни.

Турцитѣ ще ни колятъ, ще ни колятъ — потайно се разнесе между българитѣ мълва. Безкраенъ ужасъ вледеняваше всѣко сърце. Въ отчаяние се давѣше раята.

Баща ми леко, безшумно надникна презъ новооткритенъ пролука въ портата. Утжпканъ кървавъ снѣгъ показваше мѣстото, дето е лежалъ до преди малко Бекри Лютфи, осѣ-